

Posudek diplomové práce Adély Kováčové

Diplomová práce Adély Kováčové, pokud bychom ji stručně shrnuli, je pokusem najít přes Kunderovu práci se snem ve svých třech románech *Žert*, *Život je jinde* a *Kniha smíchu a zapomnění* možné klíče k pochopení jeho tvorby a hlavně jeho vyprávěcích strategií. To není malý úkol, neboť vyžaduje pečlivou koncentraci na text a kritické zhodnocení, vyrovnání se někdy až příliš formativními dosavadními výklady.

Základní rozdělení práce na tři části podle jednotlivých románů je zarámováno úvahou nad rolí snu v Českém snáři Ludvíka Vaculíka, který vytváří kontrastní horizont pro analýzy Milana Kundery. Jinou plnohodnotnou rovinu tvoří komentáře Václava Černého.

Diplomantka sleduje jak různorodě je sen zasazen do narace a jak se rozvíjí snové obrazy v návaznosti na obrazy reality. Sleduje romány ve svém celku, jejich vyprávěcí strategie, a nikoliv samotný fenomén snu. Nevykračuje tedy a to považuji za dobrou strategii ke interpretačním spekulacím, které nestály pevně v samotném textu.

Nejnápaditější částí je kapitola věnovaná a Jaromilovi a jeho alteregu. Zde střízlivost a detailnost čtení umožnila rozvinout úvahu o principech Kunderových narativních strategií, detailních strategických hrách a mnohočetných intertextuálních vazbách.

Nápaditě se analyzuje vztah k surrealismu V. Nezvalovi a André Bretonovi, v němž ukazuje systematickou ironii a manipulaci na pozadí snových a pseudosnových odkazů a aluzí. V této části se také razantně vyrovnává s českými výklady Kunderových snů a potažmo tedy výklady románu jako celku. Někdy snad až příliš jednoznačně. (V souvislosti s Jaromilem jsem se diplomantky chtěla zeptat, jak pod ní funguje samo jméno Jaromil a v jakém vztahu je podle ní k pohádce Boženy Němcové? Její interpretace Kunderovy hry s lyrismem a surrealismem k komu vybědly.)

Jinou pozoruhodnou analýzou je výklad vztahu povídky *Šatník Thomase Manna* a románu *Kniha smíchu a zapomnění*, v níž se provádí stopování funkce této povídky ale která se sugestivně zanechává jen naznačena.

Obě konkrétní analýzy intertextuálního navazování (André Breton a Thomas Mann) ukazují, jak pevné jsou vyprávěcí strategie Milana Kundery, které myslím sám zřetelně popsal již ve své interpretaci Vladislava Vančury v prvním *Umění románu*.

Je zjevné, Adéla Kováčová píše svoji práci se zaujetím. Občas sice je proto těžké udržet neutralitu vůči svému objektu a stylem proniká vyhocené formulace a nespoutanost, která text činí rezolutním.

Právě zdůrazněním funkce snu v narativu a také dobře zvládnoutou interpretací intertextuality je práce funkční. Postřehy diplomantky nejsou nudné a nenápadité. Dobře zachází ze sekundární literaturou, kterou nevyužívá nekriticky. Naopak.

Bylo by jistě inspirativní srovnat zahraniční sekundární literaturu .

Text diplomové práce občasně narušují pravopisné prohřešky zvláště oblíbené jsou chybějící čárky.

Doporučuji k obhajobě navrhuji známku výborně až velmi dobře.